

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania M. K.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w Lublinie
o wysokość podstawy wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 marca 2024 r.,
skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 25 marca 2022 r., sygn. akt III AUa 879/20,

- 1. oddala skargę kasacyjną,**
- 2. zasądza od odwołującej się na rzecz organu rentowego
kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym wraz z
odsetkami z art. 98 par. 1¹ k.p.c.**

Romualda Spyt Dawid Miąsik Krzysztof Staryk

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Lublinie (organ rentowy) decyzją z 26 września 2019 r. stwierdził, że podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie M. K. (odwołująca się) podlegającej ubezpieczeniu jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne: emerytalne, rentowe i wypadkowe oraz na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe w miesiącach lipcu, sierpniu i wrześniu 2015 r. stanowi kwota 30% minimalnego wynagrodzenia za pracę, tj. 525,00 zł, a na ubezpieczenie zdrowotne 3.104,57 zł.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z 16 czerwca 2020 r., VIII U 4349/19 oddalił odwołanie M. K. od powyższej decyzji organu rentowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że 2 października 2014 r. odwołująca się rozpoczęła wykonywanie pozarolniczej działalności gospodarczej w zakresie administracyjnej obsługi biur. Działalność gospodarczą prowadziła osobiście, nie zatrudniając nikogo. W okresie od października 2014 r. do października 2015 r. świadczyła usługi na rzecz dwóch firm w W. Z tego tytułu miesięcznie jej przychody wynosiły około 3.500 zł, a koszty 500 zł, a zatem dochody wynosiły 3.000 zł. Z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej odwołująca się zgłosiła się do obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego, rentowych i wypadkowego, a także do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od dnia 2 października 2014 r. W okresie od dnia 2 października 2014 r. odwołująca się deklarowała podstawę wymiaru składek w kwocie odpowiadającej 30% minimalnego wynagrodzenia. W maju 2015 r. odwołująca się dowiedziała się, że jest w ciąży. W trakcie ciąży przeprowadziła się z W. do J.. Za miesiące od lipca 2015 r. do września 2015 r. odwołująca się zadeklarowała podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w maksymalnej wysokości, tj. 250% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia, czyli w kwocie 9.897,50 zł. Składka od tak określonej podstawy wynosiła około 3.144,44 zł. Odwołująca się z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej uzyskała przychód: w 2014 r. w wysokości 10.362,50 zł; w 2015 r. w wysokości 31.269,00 zł; w 2016 r. w wysokości 0,00 zł; w 2017 r. w wysokości 5.100,00 zł. Od dnia 1 listopada 2016 r. odwołująca się zadeklarowała podstawę wymiaru w kwocie nie niższej niż 60% kwoty prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy stwierdził, że jedynym celem odwołującej się było instrumentalne wykorzystanie prowadzonej przez siebie działalności do zgłoszenia

wysokiej podstawy wymiaru, co skutkowało uzyskaniem wysokich świadczeń zasiłkowych, w krótkim, przewidywalnym okresie z uwagi na stan ciąży. Podkreślił, że z zeznań odwołującej się wynikało, iż dochody miesięczne z tytułu prowadzonej przez nią działalności gospodarczej wynosiły 3.000 zł, a składka od wskazanej przez nią w miesiącach od lipca do września 2015 r. podstawy wymiaru wynosiła 3.144,44 zł. Odwołująca się z tytułu prowadzonej działalności nie była w stanie wypracować takich zysków, które uzasadniałyby wskazanie wysokiej podstawy wymiaru. Sąd Okręgowy wskazał też, że odwołująca się najpierw korzystała z tzw. preferencyjnych stawek podstawy wymiaru składek, po czym wiedząc, że jest w ciąży, od lipca 2015 r., podwyższyła podstawę wymiaru do maksymalnej. Z dokumentów nie wynikało, żeby wynik finansowy jej działalności, bądź jakakolwiek inna okoliczność, uzasadniała w jej przypadku tak radykalne zwiększenie podstawy wymiaru składek.

Odwołująca się w toku procesu nie wykazała, aby wyniki finansowe uzyskiwane przez nią z prowadzonej działalności odpowiadały wskazanej w spornym okresie podstawie wymiaru składek. Przeciwnie, jak wynikało z zeznań, odwołująca się w czasie ciąży przeniosła się z W. do J., więc było oczywistym, że nie będzie mogła świadczyć usług na rzecz dotychczasowych klientów, tylko będzie musiała poszukać nowych, a to oznaczało, że w żaden sposób nie mogła liczyć na zwiększenie dochodów, a wręcz przeciwnie, musiała się liczyć z obniżeniem dochodów. Zdaniem Sądu Okręgowego w takiej sytuacji niezasadne było dodatkowe zwiększenie kosztów w zakresie opłacania składek na ubezpieczenie.

Sąd Okręgowy uznał, że organ rentowy może kwestionować wysokość podstawy wymiaru składek osoby prowadzącej pozarolniczą działalność i zestawiać ją z przychodami uzyskiwanymi z tytułu ubezpieczeniowego. W rozpatrywanym stanie faktycznym określenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 9.897,50 zł było nieuzasadnione w świetle całokształtu okoliczności związanych z prowadzeniem przez odwołującą się działalności gospodarczej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych miał prawo do skontrolowania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne odwołującej się. Jednocześnie organ rentowy prawidłowo uznał, że podstawa wymiaru składek za okresy od lipca do września 2015 r. była nieuzasadniona, w związku z czym obniżył

ją do wysokości najniższej podstawy, przewidzianej w art. 18 ust. 8 oraz art. 18a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1230 ze zm., dalej jako ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych). Taka wysokość podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne odwołującej się odpowiadała podstawie wykazywanej przed okresem spornym.

Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z 25 marca 2022 r., III AUa 879/20 oddalił apelację odwołującej się złożoną od powyższego wyroku Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych wynikało, iż odwołująca się z działalności gospodarczej nie była w stanie wypracować zysku/dochodu, który uzasadniałby wskazanie tak wysokiej podstawy wymiaru składki. Przyczyną zadeklarowania wysokiej podstawy wymiaru składek za lipiec, sierpień i wrzesień 2015 r. w wysokości po 9.897,50 zł była chęć uzyskania przez odwołującą się wysokich świadczeń w związku ze stanem ciąży. Już w maju 2015 r. odwołująca się wiedziała, że jest w ciąży i to ten fakt stał się dla niej podstawą do zwiększenia składki, aby - jak sama zeznała na rozprawie w dniu 2 czerwca 2020 r. - „mieć większy zasiłek”. Sąd Apelacyjny wskazał, że nastawienie na zysk jako jedno z podstawowych założeń działalności gospodarczej nie jest w pełni realizowane także wówczas, gdy zysk ten jest minimalizowany poprzez nadmierne i nieuzasadnione zwiększanie kosztów działalności jakimi są składki na ubezpieczenia społeczne, a te w przypadku odwołującej się za miesiące: lipiec, sierpień, wrzesień 2015 r. wyniosły po 3.144,44 zł.

Sąd Apelacyjny uznał ponadto, że Sąd Okręgowy nie orzekał w oparciu o normę art. 58 k.c., a wskazał jedynie, że organ rentowy może powoływać się na art. 58 k.c., gdyż jakkolwiek stosunek ubezpieczenia społecznego ma charakter publicznoprawny, to ocena jego może być dokonana przez pryzmat przepisów prawa cywilnego. Chodzi mianowicie o to, że uzyskanie tytułu ubezpieczenia z reguły poprzedza dokonanie czynności uregulowanych przepisami prawa prywatnego, w tym Kodeksu cywilnego czy też innych przepisów określających wykonywanie działalności gospodarczej. Przywołując wyrok Sądu Najwyższego z 17 października 2018 r., II UK 302/17 (LEX nr 2583085), wskazał, że przy nieostrych granicach pojęcia działalności gospodarczej, działania osób rejestrujących taką działalność

mogą się rozmijać z jej prawnym rozumieniem albo iść dalej i zmierzać do wykorzystywania tej instytucji dla osiągnięcia innych celów, odbiegających od właściwych założeń działalności. To właśnie z uwagi na to, nie jest wykluczona ocena zachowania ubezpieczonych rejestrujących taką działalność w świetle art. 58 k.c. W przedmiotowej sprawie działalność gospodarcza odwołującej się nie została przecież przez organ rentowy zakwestionowana.

Sąd Apelacyjny powołując się na art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 11 ust. 2 oraz art. 12 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wyjaśnił, że osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym oraz wypadkowemu, natomiast dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu. Ubezpieczeniom tym podlegają od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania jej wykonywania, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszone. Wysokość podstawy wymiaru składek dla osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą określa art. 18 ust. 8 tej ustawy, zgodnie z którym podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe ubezpieczonych prowadzących działalność pozarolniczą stanowi zadeklarowana kwota, nie niższa jednak niż 60% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego przyjętego do ustalenia kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek, ogłoszonego w trybie art. 19 ust. 10 na dany rok kalendarzowy. Natomiast zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe oraz ubezpieczenie wypadkowe stanowi podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i ubezpieczenia rentowe, przy czym zgodnie z ust. 3 podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe osób, które ubezpieczeniu chorobowemu podlegają dobrowolnie, nie może przekraczać miesięcznie 250% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 10.

W przedmiotowej sprawie odwołująca się, jako osoba prowadząca działalność gospodarczą, uzyskując w spornym okresie niewielkie przychody, deklarując jednocześnie niewspółmiernie wysoką w odniesieniu do osiąganego dochodu podstawę wymiaru składki na ubezpieczenia społeczne, miała świadomość, gdyż była w ciąży, że stan zdrowia wkrótce uczyni ją niezdolną do prowadzenia tej

działalności. Sąd Apelacyjny zaaprobował stanowisko Sądu Najwyższego, że stosownie do zasady równego traktowania ubezpieczonych, bez względu na tytuł ubezpieczenia, organ rentowy może korygować także deklaracje zawyżonej podstawy wymiaru i składek opłacanych od nierzetelnie („ekscesyjnie”) zawyżonej podstawy wymiaru składek przez osoby podlegające ubezpieczeniu jako prowadzące pozarolniczą działalność, które zmierzają do uzyskania nienależnie zawyżonych świadczeń z tego ubezpieczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 5 grudnia 2017 r., II UK 605/16).

Sąd drugiej instancji wskazał, że w świetle art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w okolicznościach faktycznych takich jak w niniejszej sprawie, jest uprawniony do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność, gdyż zgodnie z tym przepisem ma prawo wydawania decyzji m.in. w zakresie indywidualnych spraw dotyczących ustalania wymiaru składek. System ubezpieczeń społecznych oparty jest na zasadzie równego traktowania wszystkich ubezpieczonych, którzy ten system tworzą. Zasada równego traktowania dotyczy w szczególności warunków objęcia systemem ubezpieczeń społecznych, obowiązku opłacania i obliczania wysokości składek na ubezpieczenie społeczne, obliczania wysokości świadczeń oraz okresu wypłaty świadczeń i zachowania prawa do świadczeń. Reguły te dotyczą również osób wykonujących pozarolniczą działalność, które, zgodnie z art. 18 ust. 8 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych samodzielnie deklarują wysokość podstawy wymiaru składek.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, intencją ustawodawcy nie było całkowite pominięcie wysokości przychodu przy deklarowaniu podstawy wymiaru składek, a jedynie uelastycznienie i danie pewnej swobody przedsiębiorcy w samodzielnej ocenie wielkości tego przychodu. Jednakże, pomimo tej pewnej dowolności w zakresie deklaracji wysokości podstawy wymiaru składek przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, należy przyjąć, że wysokość podstawy wymiaru składek jest związana z osiąganym przez przedsiębiorcę dochodem i jej wysokość podstawy powinna być adekwatna do osiąganych w ramach działalności dochodów. Ustawodawca definiując w art. 4 pkt 9 ustawy o systemie ubezpieczeń

społecznych wskazał, że pojęcie „przychód” odnosi je także do przychodów z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, organ rentowy może kwestionować wysokość podstawy wymiaru składek osoby prowadzącej działalność gospodarczą zestawiając ją z przychodami uzyskiwanymi z tego tytułu i wydać odpowiednie rozstrzygnięcie co do ustalenia tej podstawy. W rozpatrywanym stanie faktycznym zadeklarowanie przez odwołującą się podstawy wymiaru składek na okres trzech miesięcy, tj. w lipcu, sierpniu i wrześniu 2015 r. w wysokości po 9.897,50 zł było, zdaniem Sądu Apelacyjnego, powodowane wyłącznie chęcią uzyskania przez odwołującą się wysokich, nieproporcjonalnych świadczeń z ubezpieczenia społecznego.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego złożyła odwołująca się, zaskarżając wyrok ten w całości i wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 25 marca 2022 r. w całości i orzeczenie co do istoty sprawy, rozpoznanie sprawy na rozprawie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego, według norm prawem przepisanych. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie: 1) art. 58 k.c. przez jego zastosowanie w niniejszej sprawie, podczas gdy przepisu tego nie można zastosować bezpośrednio w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych z uwagi na brak odpowiednika art. 300 k.p. umożliwiającego swobodne stosowanie przepisów prawa cywilnego w postępowaniach z zakresu ubezpieczeń społecznych, gdyż sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych są sprawami cywilnymi wyłącznie w znaczeniu formalnym, nie zaś materialnym; 2) art. 83 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2a ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych polegające na dokonaniu ich błędnej wykładni i uznaniu, że w oparciu o wskazane przepisy organ rentowy uprawniony jest do kwestionowania kwoty zadeklarowanej przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, podczas gdy organ nie ma takiego uprawnienia jeżeli kwota ta mieści się w granicach ustalonych ustawą tak jak w przypadku odwołującej się; 3) art. 20 ust. 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych polegające na niezastosowaniu tego przepisu i błędnym oraz nieusprawiedliwionym uznaniu, że odwołująca się pobierając świadczenia z ubezpieczeń społecznych w zagwarantowanej jej przepisami prawa wysokości działała sprzecznie z zasadami

współzycia społecznego, zasadami równego traktowania wszystkich ubezpieczonych oraz zasadą solidaryzmu ubezpieczeń społecznych i zasadą równego traktowania wszystkich ubezpieczonych; 4) art. 18a ust. 1, art. 20 ust. 1 i 2 w zw. z art. 2a ust. 1 i 2 pkt 1-4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych polegające na dokonaniu ich błędnej wykładni i na ich podstawie uznaniu, że działanie odwołującej się było sprzeczne z zasadami współzycia społecznego bo naruszało zasadę równego traktowania wszystkich ubezpieczonych i zasadę solidaryzmu ubezpieczeń społecznych kosztem innych ubezpieczonych, podczas gdy korzystanie przez nią z uprawnień gwarantowanych przepisami prawa było uzasadnione, prawidłowe, racjonalne i miało charakter gwarancyjny a nie dyskryminacyjny.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna okazała się bezpodstawna. Problem prawny objęty jej podstawami został rozstrzygnięty uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 29 listopada 2023 r., III UZP 3/23 (LEX nr 3648265), której dodatkowo nadano moc zasady prawnej, co sprawia, że wiąże ona wszystkie inne składy Sądu Najwyższego. W uchwale tej przyjęto, że organ rentowy w przypadku podjęcia pozarolniczej działalności przez ubezpieczonego, nie negując tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym, jest uprawniony do weryfikacji podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia w sytuacji, gdy w początkowym okresie prowadzenia tej działalności ubezpieczony deklaruje podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, której wysokość nie ma odzwierciedlenia w przychodach (art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 83 ust. 1 pkt 1 i 3 w związku z art. 41 ust. 12 i 13, art. 68 ust. 1 oraz art. 86 ust. 1 i 2 w związku z art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). W ocenie Sądu Najwyższego w obecnym składzie nie ulega wątpliwości, że powyższa uchwała wiąże w niniejszej sprawie. Jest faktem powszechnie znanym, że uruchomienie działalności gospodarczej wiąże się ze znaczącym ryzykiem fiaska podjętej aktywności, które jest szczególnie wysokie zwłaszcza w okresie pierwszych

dwunastu miesięcy jej wykonywania. Niewątpliwie zatem przedsiębiorcą w początkowym okresie prowadzenia działalności pozarolniczej jest osoba, która prowadzi daną działalność gospodarczą przez okres krótszy niż dwanaście miesięcy, a art. 18a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń dostarcza argumentów za wydłużeniem tego okresu początkowego do dwudziestu czterech miesięcy.

W uchwale III UZP 3/23 doszło do zmiany linii orzeczniczej w stosunku do uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2020 r., II UZP 1/10 (OSNP 2010 nr 21-22, poz. 267). Jak wyjaśniono, w okresie przypadającym po uchwale II UZP 1/10 przedmiotem postępowań sądowych były różne stany faktyczne, w których stosowanie mechanizmu deklarowania podstawy wymiaru składek prowadziło do niesprawiedliwych (nieakceptowalnych) rezultatów, w których osoby rozpoczynające pozarolniczą działalność od początku swej aktywności deklarowały maksymalną podstawę wymiaru składek, choć były już niemal pewne ziszczenia się jednego z ryzyk socjalnych, podczas gdy zarówno przedmiot podjętej aktywności zawodowej, jak i jej rozmiar nie niosły ze sobą ekspektatywy uzyskania przychodów pozwalających na pokrycie kosztów składek na ubezpieczenia społeczne. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że z istoty ubezpieczeń wynika, że służą one ochronie przed ryzykiem, które jeszcze się nie ziściło. Z kolei funkcją ubezpieczeń społecznych z tytułu niezdolności do pracy jest zapewnienie ubezpieczonemu środków odpowiadających dochodom (części) uzyskiwanym przed ziszczeniem się ryzyka, a nie środków przekraczających wysokość zarobków (dochodów) z tytułu wykonywania czynności składających się na działalność zarobkową. Możliwość samodzielnego określenia przez osoby prowadzące działalność gospodarczą wysokości podstawy wymiaru, co przekłada się z jednej strony na poziom obciążenia składkowego a z drugiej na wysokość ewentualnych świadczeń z ubezpieczeń społecznych, nie może być interpretowana i stosowana w sposób sprzeczny z tą funkcją prawa zabezpieczeń społecznych. Rozwiązanie to umożliwia dostosowanie poziomu obciążenia składkowego i ochrony przed ryzykiem ubezpieczeniowym do specyfiki danej działalności gospodarczej, a zwłaszcza jej dochodowości. Nie służy natomiast uzyskaniu świadczeń nie mających odzwierciedlenia w rentowności prowadzonej działalności.

Dlatego też w uchwale III UZP 3/23 przyjęto, że uznanie dopuszczalności kontroli i weryfikacji zadeklarowanej podstawy wymiaru składek na dobrowolne ubezpieczenie chorobowe znajduje swoje wsparcie w zasadach prawa ubezpieczeń społecznych, zwłaszcza zasadzie solidarności (wspólnoty ryzyka). Z zasady tej wynika reguła sprawiedliwej kompensacji szkody, proporcji pomiędzy składką i świadczeniem, godziwością świadczenia względem wkładu. Ustanowienie nadmiernie wysokiej podstawy wymiaru składek w stosunku do rezultatów prowadzonej działalności gospodarczej jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, w szczególności przez naruszenie lojalności jednych ubezpieczonych wobec drugih (pobieranie zawyżonych świadczeń kosztem innych ubezpieczonych), a także sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem ubezpieczeń społecznych.

Samo prawo organu rentowego do kontroli wysokości podstawy wymiaru zostało zaś wyinterpretowane z łącznej wykładni art. 68 ust. 1 pkt 1 lit. c; art. 83 ust. 1 pkt 3 oraz art. 86 ust. 1 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w połączeniu z jej art. 2a ust. 1. W związku z tym bezzasadnie są zarzuty skargi kasacyjnej bazujące na założeniu, że organ rentowy nie jest uprawniony do korygowania zadeklarowanej przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, które to założenie opiera się na poglądach wyrażonych w uchwale siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2020 r., II UZP 1/10 (OSNP 2010 nr 21-22, poz. 267). Niezasadny okazał się także zarzut naruszenia art. 58 k.c., ponieważ Sąd Najwyższy dopuścił w uchwale III UZP 3/23 stosowanie tego przepisu w sprawach dotyczących podstawy wymiaru składek.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁴ oraz art. 108 § 1 i art. 98 § 1¹ k.p.c. w związku art. 398²¹ k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

[SOP]

[ms]

